

ការសម្ភាសរបស់បងស្រី ហោង ហាប

ក៖ អ្នកសម្ភាសឈ្មោះថា ជាង ស៊ីអារ ខ៖ អ្នកដែរអោយគេសម្ភាស ហៀង ហាប

ការសង្ខេបប្រវត្តិរបស់ បងស្រី ហៀង ហាប

បងស្រី ហៀង ហាប មានអាយុ៤០ឆ្នាំនៅក្នុងឆ្នាំ២០១៩ ភេទស្រី មានទីលំនៅបច្ចុប្បន្ននៅភូមិខ្សាច់ ឃុំរអាង ស្រុកកំពង់សៀម ខេត្តកំពង់ចាម។

ក៖ ចឹងជាងបងខ្ញុំអរគុណច្រើនបងដែរអោយខ្ញុំពិភាក្សាជាមួយបងទាក់ទងពីប្រវត្តិរបស់បងហើយការ

សម្ភាសទាំងអស់នេះត្រូវបានរៀបចំដោយសកលវិទ្យាល័យមួយដែរនៅអាមេរិចដែរមានឈ្មោះBYU

ហើយដោយសារតែសកលវិទ្យាល័យមានគោលបំណងចង់រក្សាពីប្រវត្តិប្រជាជនខ្មែរដើម្បីទុកអោយកូនចៅជំនាន់ក្រោយពួកគាត់បានស្គាល់បានដឹងពីប្រវត្តិឪពុកម្តាយភ្នំដូចជាចឹងសម្រាប់បងយល់ព្រមដើម្បីអោយខ្ញុំដាក់ការសម្ភាសទាំងអស់នេះទៅក្នុងវេបសាយសាលាទេបង?

ខ៖ ចាំបាន!

ក៖ ចឹងសម្រាប់អើខ្ញុំជាអ្នកសម្ភាសបងខ្ញុំមានឈ្មោះថាជាង

ស៊ីអារហើយថ្ងៃខែដែរខ្ញុំសម្ភាសបងគឺនៅថ្ងៃទី២៥

ខែ១ឆ្នាំ២០១៩ហើយការសម្ភាសនេះគឺធ្វើឡើងនៅភូមិខ្សាច់ ឃុំរអាង

អើស្រុកកំពង់សៀម ខេត្តកំពង់ចាម?

ខ៖ ខេត្តកំពង់ចាម!

ក៖ បានចឹងសម្រាប់បងឈ្មោះពេញរបស់បងឈ្មោះអីគេបង?

ខ៖ ឈ្មោះត្រកូលយើងហោសឈ្មោះ...?

ក៖ ទាំងត្រកូលហោសបង?

ខ៖ ឈ្មោះហៀង ហាប។

ក៖ ហៀង ហាប?

ខ៖ ចាំហៀង ហាប។

ក៖ អូចុះមានឈ្មោះហៅក្រៅទេបង?

ខ៖ ទេគេហៅចឹងពីដើមមកម្តងខ្ញុំ។

ក៖

ចុះកាលពីក្មេងបងធ្លាប់មានមិត្តភក្តិជិតស្និទ្ធិរឺមួយក៏ឪពុកម្តាយហៅឈ្មោះបងអីផ្សេងហៅលេងហោសបង?

ខ៖ អូហៅលេងហៅអីពីដើមណាស់គាត់ហៅតែចឹងមិនដែរហៅអីទេ។

ក៖ អត់ដែរហៅអីផ្សេងទេបង?

ខ៖ ចាំហៅតែចឹងដល់ពេលគាត់ដាក់មកគ្មានទេ។

ក៖ ចុះបងគិតថាសព្វថ្ងៃបងអាយុប៉ុន្មានទៅបង?

ខ៖ អាយុស្រែ!

ក៖ អាយុស្រែហើយណេះបង?

ខ៖ ចាំ!

ក៖ អូចុះបងមានចាំថាបងកើតនៅថ្ងៃខែឆ្នាំណាបងចាំទេបង?

ខ៖ អត់ចាំដែរណាស់។

ក៖ អត់...?

ខ៖ ទាល់តែមានអត្តសញ្ញាណប័ណ្ណអីហ្នឹងដឹងអាយុស្រែហ្នឹងហាស។

ក៖

អាយុស្រែចឹងមានន័យថាបងកើតនៅឆ្នាំណាមួយពាន់ប្រាំបួនរយចិតប្រាំបួនមែន?

ខ៖

ដឹងប៉ុន្មានទេនេះប្រហែលអាយុស្រែណែមួយស្រប៉ាលៗគ្នាហ្នឹងប្រហែលអើវាឆ្នាំរីកហើអើ!

ក៖ បងឯងដាច់នៅពេលកាលហ្នឹងដាច់នៅ?

ខ៖ ដាច់ហើយដាច់ហើយ!
ក៖ ដាច់ហើយហោស...?
ខ៖ ភ្លឺងហើយដាច់។
ក៖ អ្វីចឹងចិត្តប្រាំបួនហើយបង?
ខ៖ ចាំដាច់ហើយៗអត់មានទាន់ភ្លឺងគេទេ។
ក៖ ប៉ុន្តែឆ្នាំរក?
ខ៖ ភ្លឺងហើយ!
ក៖ អូចុះបងឯងអ្នកកើតនៅណាបង?
ខ៖ ចាំ?
ក៖ បងកើតនៅណាទៅ?
ខ៖ ខ្ញុំកើតនៅស្រុកកំណើតខ្ញុំកាលនៅតូចម៉ែថា កើតនៅរោងចក្រយើងនេះ។
ក៖ អូកើតនៅរោងចក្រ?
ខ៖ រោងចក្រភ្លឺងហើយ។
ក៖ វាយទនៈភណ្ឌយើងភ្លឺងហោសបង?
ខ៖ រោងចក្រដេរយើងនេះនៅភ្លឺងហោសភូមិកំណើតឪពុកខ្ញុំនៅភ្លឺងម៉ង។
ក៖ ភ្លឺងភូមិអីគេបងភូមិភ្លឺង?
ខ៖ ភូមិណា...?
ក៖ ភូមិនៅរោងចក្រភ្លឺងហោស។
ខ៖ ភូមិស្អីនៅរោងចក្រលីតែគេហៅភូមិអំពិល។
ក៖ ភូមិអំពិលហោសបង?
ខ៖ ចាំនៅណាមិលីគេហៅចឹង។
ក៖ ចុះយុំអីគេបងនៅណា?
ខ៖
អត់ដឹងយុំទេរស់នៅពីតូចៗដែរខ្ញុំដល់ពេលណាទៅតាមឪពុកខ្ញុំនៅណាហោស។
ក៖ អូ..!
ខ៖ ហើយដល់ពេលនេះមកស្រុកម៉ែ។
ក៖ ចុះ...?
ខ៖ នៅមកតាំងពីតូចម៉ែសហើយណាង។
ក៖ ដឹងតែស្រុកកំពង់សៀមដែរណោះបង?
ខ៖ ចាំ!
ក៖ អូ..!
ខ៖ ដល់ពេលធំយើងនៅភ្លឺងពីតូចទើបកើតអីនៅណាហោស។
ក៖ បាទបងបាទ!
ខ៖ ចាំ!
ក៖ ចុះបងគិតថាសម្រាប់ដូចជាបងមានបងប្អូនចំនួនប៉ុន្មាននាក់ដែរឬបង?
ខ៖ បងប្អូនខ្ញុំប្រាំបីនាក់ប្រាំបី។
ក៖ ប្រាំបីនាក់ហោសបង?
ខ៖ ចាំ!
ក៖ អូច្រើនហាណោះបងណោះ?
ខ៖ ច្រើនហោសប្រាំបី!
ក៖ អូខ្ញុំលឺយាយមិញនិយាយថាប្រាំបួននាក់ហី?
ខ៖ ប្រាំបីប្រាំបួនទាំងដាច់គាត់ដាច់មួយ។
ក៖ អូស្លាប់មួយហោស?
ខ៖ ចាំ!
ក៖ ស្លាប់ភ្លឺងបងគេហោសបង?
ខ៖ ទេទីម៉ែ!
ក៖ អូបងបងគេណោះបង?
ខ៖ ខ្ញុំបង!
ក៖ ទីប៉ុន្មានទៅបងដែរស្លាប់?
ខ៖ ខ្ញុំបងគេភ្លឺង!
ក៖ ប៉ុន្តែអ្នកដែរស្លាប់ទីប៉ុន្មានទៅបង?

ខ៖ អ្នកងាប់ហ្នឹងទីប៉ុន្មានដូចទីប្រាំហ្នឹងហើយទីប្រាំមួយហើយ។
ក៖ គាត់អីបានគាត់ស្លាប់បង?
ខ៖ តូចហ្នឹងឈឺដើម្បីអីទេប្អូនណាងវាងាប់កាលណាងវាក្តៅខ្លួនទៅងាប់នៅតូចដែរ។
ក៖ អូ...!
ខ៖ ប្រហែលជាពីរបីខែណាង។
ក៖ អូ!
ខ៖ ចាំ!
ក៖ បានយាយអ្វីបានបងចុះបងគិតថាអើបងប្អូនបងឈ្មោះអីគេខ្លះទៅបង?
ខ៖ ឈ្មោះហោសពីខ្ញុំទៅហ្នឹងម៉េចណាង?
ក៖ បានដោយសារបងបងគេមែនទេ?
ខ៖ ខ្ញុំបងគេឈ្មោះហៀង ហ៊ាបខ្ញុំហោស!
ក៖ ចុះបន្ទាប់មកទៀតបង?
ខ៖ បន្ទាប់មកហៀង ហៃ។
ក៖ ប្រុសណេះបង...?
ខ៖ ចាំប្រុសមកទៀតហៀង ហ្គាវ។
ក៖ ហ្នឹងប្រុសដែរ?
ខ៖ ចាំ!សុទ្ធតែប្រុស!
ក៖ ប្រុសទាំងអស់ហោសបង?
ខ៖ ចាំមួយទៀតហៀង សុយីម។
ក៖ ហៀង សុយីម?
ខ៖ ចាំមួយចឹងអ្វីបងគេហៀងហ្គាវបន្ទាប់ហៀងហ្គាវមក ហៀង សុយីម។
ក៖ ចុះអ្នកស្លាប់ឈ្មោះអីគេបង?
ខ៖ ឈ្មោះអីទេមិនទាន់ដាក់ឈ្មោះផងកាលណាង។
ក៖ អូ!
ខ៖ ហើយមួយទៀត!
ក៖ ទើបតែកើតហោសបង?
ខ៖ ចាំហៀង រស់ ហៀង ហួច ហៀងនិច ស្រិចនិច។
ក៖ អ្វីបានបង!
ខ៖ មួយទៀតហៀង ស្រិចតូច។
ក៖ អូ!
ខ៖ ចាំប៉ុណ្ណឹង!
ក៖
អ្វីប៉ុន្តែចុះបងធ្លាប់មានអនុស្សាវរីយ៍ជាមួយពួកគាត់ទេបងកាលនៅក្មេងធ្លាប់
លេងឡើយកបាយឡ?
ខ៖ លេង...!
ក៖ លេងបិតពួន?
ខ៖
ឡើយកបាយឡមានអីនៅប្រលែងគ្នានៅតូចជាមួយប្អូនឈ្មោះគ្នាខ្លះទៅវៃគ្នាលេងទៅ
ណាស់។
ក៖ ប៉ុន្តែគេ...?
ខ៖ ប្រលែងទៅអើ!
ក៖ ពេលណាងនៅណាបង?
ខ៖ ចាំ!
ក៖ ពេលណាងនៅណា?
ខ៖ នៅហ្នឹងជុំគ្នា!
ក៖
អត់ទេកាលបងប្អូនបងកាលនៅក្មេងៗទាំងអស់គ្នានៅរោងចក្ររឹម្មយក់នៅហ្នឹង
បង?
ខ៖ នៅហ្នឹង!
ក៖ មកនៅហ្នឹងហើយណេះ?
ខ៖ ចាំកើតមកនៅហ្នឹងកើតខ្ញុំមួយទេនៅណាងហោស។

ក៖ អ្វីម៉េចបានទៅកើតនៅណាងបង?
ខ៖ បើ...!
ក៖ ដោយសារតែ...?
ខ៖ ឪពុកគាត់ស្រុកកំណើតឪពុកនៅណាង។
ក៖ អ្វី!
ខ៖ បា!
ក៖ ដល់ពេលកើតប្អូនបន្ទាប់មករត់មកនៅនេះទាំងអស់គ្នាហើយនេះ?
ខ៖ ចាំមកនៅភ្នំទាំងអស់ជុំគ្នាភ្នំ។
ក៖
អ្វីចុះបងគិតថាមានអនុស្សាវរីយ៍អីផ្សេងទៀតធ្លាប់ទៅស្រែរឹម្នាក់លេងទឹកអីជា
មួយគ្នា?
ខ៖ ដែរទៅលេង!
ក៖ ចាប់ត្រីចាប់ក្រាមអីដែរមានទេ?
ខ៖ ទៅស្ទូងទៅអីចឹងទៅបង្រៀនទៅលេងទៅអើយបា!
ក៖ សប្បាយហាសណោះ?
ខ៖ កប់គ្នាទៅអីទៅវាមិនចេះនៅតូចៗក្មេងៗចេះតែលេងទៅ។
ក៖ អ្វី!
ខ៖ បា!
ក៖ បាទបង!
ខ៖ ជួបជុំគ្នាតែត្រូវយើងប្រលែងប្រលែងទៅតែមិនស្រួលយំទៅ។
ក៖ អ្វីចុះបងគិតថាសម្រាប់ដូចជាបងប្អូនៗរបស់បងសព្វថ្ងៃគាត់នៅណាបង?
ខ៖ បែកអស់ហើយខ្ញុំ!
ក៖ គាត់មានគ្រួសារហើយបងណោះ?
ខ៖ មានគ្រួសារអស់ហើយនៅតែមួយមានទាំងអស់។
ក៖ នៅ...?
ខ៖ ប្រុសនៅ...!
ក៖ ប្រុស?
ខ៖ បា!
ក៖ ចុះគិតថាប្អូនទីពីរបងគាត់នៅណាបងឥឡូវ?
ខ៖ ទីពីរនៅអ៊ុំទីពីរនៅអ៊ុំថ្មពេជ្រ។
ក៖ ថ្មពេជ្រ...?
ខ៖ បា!
ក៖ ថ្មពេជ្រភ្នំនៅណាបង?
ខ៖ ថ្មពេជ្រយើងជិះទៅកើតអើទៅស្ទូងភ្នំទៅ។
ក៖ អ្វី!
ខ៖ បា!
ក៖ គាត់មានគ្រួសារគាត់ធ្វើអីគេនៅណាងបង?
ខ៖ ធ្វើស្រែធ្វើចំការភ្នំធ្វើស្រែធ្វើអីភ្នំ។
ក៖ អ្វីចុះគាត់នៅណាងគាត់មានកូនប៉ុន្មាននាក់ទៅបង?
ខ៖ នៅណាងកូនពីរ!
ក៖ កូនពីរនេះបង?
ខ៖ បា!
ក៖ ចុះបន្ទាប់មកទៀតទីបីនៅណា?
ខ៖ ទីបីទីបីនៅសៀមរាប។
ក៖ អ្វីនៅសៀមរាបហោស?
ខ៖ បា!
ក៖ គាត់ធ្វើអីគេនៅណាងបង?
ខ៖ ធ្វើការសំណង់ធ្វើអីដែរណាងគ្នាមានស្តីកម្មករសំណង់ធ្វើ។
ក៖ ចុះគ្រួសារគាត់ប្រពន្ធគាត់ធ្វើអីគេទៅ?
ខ៖ ធ្វើអីទេដូចតែគ្នាគ្នាគ្មានស្រែចំការដែរ។
ក៖ អ្វីទៅធ្វើសំណង់ជាមួយគ្នា?

ខ៖ ចាំធ្វើសំណង់ធ្វើអីហ្នឹង។
ក៖ នៅខេត្តសៀមរាបហ្នឹងម៉ងហោសបង?
ខ៖ ចាំ!
ក៖ អ្វីចុះផ្ទះគាត់មានកូនប៉ុន្មាននាក់បង?
ខ៖ កូនណាងពីរពីរហើយយ៉ាងបី។
ក៖ បី...?
ខ៖ ចាំ!
ក៖ ចុះកូនទីបួននៅណាទៅបង?
ខ៖ ទីបួនទីបួនណាងនៅមាន់ហើរ។
ក៖ នៅមាន់ហើរ?
ខ៖ ចាំ!
ក៖ គាត់ធ្វើអីគេនៅណាងបង?
ខ៖
នៅមាន់ហើរហ្នឹងសុទ្ធតែនេះដែរហ្នឹងសុទ្ធតែធ្វើស្រែធ្វើចំការដែរហ្នឹងគ្នាស៊ីឈ្នួលស៊ី
អីគេចឹងហោស។
ក៖ អ្វី!
ខ៖ អត់មានពិណអត់បានទៅធ្វើអីទេរៀនបានតិចៗដែរ។
ក៖ ប៉ុន្តែគាត់មានកូនប៉ុន្មាននាក់បង?
ខ៖ កូនប្រាំទីបីទីបួនណាងប្រាំ។
ក៖ អ្វី!
ខ៖ ប្រាំកូនច្រើនជាងគេទៀត។
ក៖ ច្រើនហោសណោះ?
ខ៖ អើស្រី!
ក៖ អ្វី..!
ខ៖ កូនប្រាំ!
ក៖ បន្ទាប់មកបានប្អូនបងដែរស្លាប់?
ខ៖
ចាំទេប្រាំមកអត់ទេចង់ក្លែងអាស្លាប់ហ្នឹងចាំមើលខ្ញុំរាប់សិនដល់ពេលទីប្រាំមួយម
កមួយទៀតច្រើនពេកចង់ក្លែងហោស។
ក៖ មួយទៀតនៅណាទៅបង?
ខ៖ មួយទៀតនៅហ្នឹងនៅជិតម៉ែណាងផ្ទះដែកហ្នឹងមិញតូច។
ក៖ នៅជិតផ្ទះបងដែរហោស?
ខ៖ ចាំណាងទើបកូនមួយមួយទៀតមកមួយទៀតទើបមួយម្នាក់ទេ។
ក៖ អ្វី!
ខ៖ ចាំហើយ!
ក៖ ចុះ...?
ខ៖ រួចមកបន្ទាប់មកមិនទាន់មានទេទីប្រាំពីរ។
ក៖ អ្វីចុះ...?
ខ៖ មិនទាន់មានប្តីអ្វីប្រពន្ធទេមួយទៀត!
ក៖ ពៅគេ...?
ខ៖ ពៅគេមានហើយកូនមួយដែរអស់។
ក៖ អ្វីចុះអ្នកដែរស្លាប់ហ្នឹងហេតុអ្វីបានគាត់ស្លាប់បងស្លាប់ពេលណា?
ខ៖
ងាប់ណាងកូនប្រហែលកូនទីបួនយ៉ាងកូនចង់ក្លែងអាងាប់ណាងហោសម៉ែមើលប
ន្ទាប់ណាទេទី។
ក៖ ប៉ុន្តែគាត់ស្លាប់ហ្នឹងកាលនៅក្មេងតើហឺបងណោះ?
ខ៖ នៅក្មេងអាយុពីរពីរខែហ្នឹង។
ក៖ អ្វី!
ខ៖ ចាំ!
ក៖ កើតអីបងដោយសារពេលណាងកើតអីដែរ?
ខ៖ មិនដឹងកើតអីទេកាលណាងជំនាន់ណាងវាក្តៅទៅងាប់ស្រែៗយំទៅងាប់ទៅ។

ក៖ និយាយរួមមានតែបងមួយកើតទាន់ចិត្តប្រាំបួនក្រៅពីភ្នឹងកើតប៉ែតទាំងអស់នេះបងនេះ?

ខ៖ ចាំភ្នឹងហើយ!

ក៖ អ្វីប្អូនពៅរបស់បងអាយុប៉ុន្មានទៅបង?

ខ៖ អាយុដប់ប្រាំពីរឆ្នាំភ្នឹង។

ក៖ អ្វីចឹងបងនៅក្មេងដែរចឹង?

ខ៖ ចាំ!

ក៖ អ្វីចុះបងគិតថាអើឪពុករបស់បងឈ្មោះអីគេបង?

ខ៖ ឈ្មោះហៀង គឹមហៀង។

ក៖ ប៉ុន្តែគាត់ស្លាប់ហើយណោះបង?

ខ៖ ចាំគាត់ខូចហើយ!

ក៖ អ្វីម្តាយរបស់បងនៅទេ?

ខ៖ ចាំនៅ...!

ក៖ តែគាត់ឈ្មោះអីគេបង?

ខ៖ ខូចភ្នឹងហោសឪពុកហោស?

ក៖ អត់ទេម្តាយ។

ខ៖ ម្តាយឈ្មោះអេង ណយណុង។

ក៖ អេង ណយចុះអើម្តាយរបស់បងសព្វថ្ងៃគាត់អាយុប៉ុន្មានដល់ឥឡូវ?

ខ៖ គាត់អាយុហាប្រាំបួនហើយហិហមួយហើយគាត់ហោស។

ក៖ ហាមួយ?

ខ៖ ចាំហាមួយហើយ។

ក៖ អ្វីចុះឪពុកបងអាយុប៉ុន្មានទៅ?

ខ៖ កាលគាត់ខូចណុងអាយុប្រហែលជាសែហើយយ៉ាងខូចដប់ឆ្នាំជាងហើយខូច។

ក៖ អូ..!

ខ៖ ខូចដប់ប្រាំឆ្នាំជាងហើយភ្នឹង។

ក៖ អ្វីយូរហើយណោះបង?

ខ៖ ចាំគាត់ឡើងឈាម។

ក៖ អ្វីចុះអើឪពុករបស់បងគាត់ឡើងឈាមបានគាត់ស្លាប់?

ខ៖

ចាំគាត់លើសឈាមគាត់កាលជំនាន់ណាមើលឈាមជំនាន់ណាមានទាន់មានថ្នាំមានអីទេគាត់នៅយូរដែរខូចដៃខូចជើងដែរជរាដែរភ្នឹង។

ក៖ អ្វីគាត់ចាស់ដែរ?

ខ៖ ចាំជរាមិនចាស់ប៉ុន្មានប៉ុន្មានថាគាត់ឡើងឈាមទៅដូចថាវាសំពៅគហាស។

ក៖ បាទ!

ខ៖ សំពៅគសរសៃឈាមទៅដើរមិនដឹងរួចផងភ្នឹងខ្លីខ្លី។

ក៖ អ្វីចុះឪពុកម្តាយបងគាត់អ្នកស្រុកនៅណាបង?

ខ៖ ម្តាយខ្ញុំនៅភ្នឹង!

ក៖ ចុះឪពុក...?

ខ៖ ឪពុកខ្ញុំនៅរោងចក្រភ្នឹង។

ក៖ នៅខាងអំពិលភ្នឹងហី?

ខ៖ ចាំ!

ក៖

អ្វីចុះបងគិតថាឪពុកបងកាលគាត់នៅរស់គាត់ធ្វើអីគេសម្រាប់ចិញ្ចឹមជីវិតចិញ្ចឹមកូនចៅបង?

ខ៖

កាលណាគាត់ធ្វើដូចនេះគាត់ធ្វើជាកន្លែងសាលាកុរុស្សនេះកាលណាគាត់ធ្វើដាំបាយចុងកៅអោយអ្នកគ្រូហាស?

ក៖ នៅសាលាកុរុស្សហោស?

ខ៖

ចាំជំនាន់ណាគាត់ហាសដល់ពេលគាត់ស្លាប់ទៅគេផ្ទេរឈ្មោះផ្ទេរអីដូចថាលក់កា

លជំនាន់ណាមួយក៏ចង់ដឹងអោយគាត់ណាងហោសគាត់មកធ្វើបុណ្យធ្វើអីគាត់អត់
ក៏ដៃណាងកាលណាងដល់ពេលនេះទៅគាត់ដល់ពេលគាត់ខូចទៅគេអោយគាត់មក
កប៉ុន្មានទេកាលណាងដូចហាសិបម៉ឺនចឹងជំនាន់ណាងឈ្មោះយើងដាច់ទៅហាស
ណាស់។

ក៖ បាទបងបាទ!

ខ៖ គេធ្វើដាំបាយអោយគ្រូកាលណាងហោស។

ក៖ អូ!

ខ៖ សាលាកុកសល្យយើងហ្នឹងហាសខ្មោចខឹងងហ្នឹងអើ!

ក៖ អូចុះបងគិតថាមួយបងវិញគាត់ធ្វើអីគេពេលណាង?

ខ៖

ម៉ែគាត់ធ្វើស្រែធ្វើចំការគាត់មិនដៃទៅណាកូនច្រើនដាក់កូនៗទៅណាមិនរួច។

ក៖ នៅតែផ្ទះនេះបង?

ខ៖ ប៉ា!

ក៖ អូច្រើន...!

ខ៖ ប៉ា!

ក៖ ចុះអើបងគិតថាឪពុកម្តាយរបស់បងគាត់ស្លូតវិមួយក៏កាចបង?

ខ៖ គ្មានកាចណាទេគាត់ស្លូតដៃគាត់គ្មានកាចអីដាក់កូនអី។

ក៖ ស្លូតៗណេះបង?

ខ៖ ប៉ាគាត់ស្លូតទេ!

ក៖ អូ...!

ខ៖

មិនដៃកូនទៅរត់ទៅណាទេដល់មានប្តីមានប្រពន្ធទៅបានកូនចេះតែបែកៗការ
ទៅបែកទៅនៅប្រពន្ធទៅ។

ក៖ អូបាទបង!

ខ៖ ប្តីទៅប៉ា!

ក៖

ចុះបងគិតថាសម្រាប់ដូចជាបងធ្លាប់មានអនុស្សាវរីយ៍ជាមួយឪពុកម្តាយបងទេ
កាលនៅក្មេងៗហាសបង?

ខ៖ ប៉ា!

ក៖

ដូចជាបងធ្លាប់ចាំថាធ្លាប់លេងអីជាមួយគ្នាវិមួយក៏ធ្លាប់ធ្វើអីជាមួយគ្នាដែរជាអ
នុស្សាវរីយ៍ដែរបងចងចាំហាសបងទៅស្រែវិមួយក៏អី?

ខ៖

ធ្លាប់នៅជាមួយគាត់ចឹងធ្វើការរោងចក្រទៅអីទៅចិញ្ចឹមគាត់ខ្លះទៅអើអានេះចិ
ញ្ចឹមទៅចិញ្ចឹមមកគាត់ទៅរកខ្លួនគាត់ខ្លះទៅ។

ក៖ បាទបងបាទ!

ខ៖

ប៉ាយើងទៅរកស៊ីមកទៅអោយគាត់ខ្លះទៅយើងចាយខ្លះចឹងទៅណាស់ក្មេងៗហា
សណាស់។

ក៖ បាទបងបាទត្រូវ!

ខ៖ ប៉ា!

ក៖

ចុះបងគិតថាឪពុករបស់បងកាលគាត់នៅរស់គាត់ប្រាប់ពីប្រវត្តិកាលគាត់នៅក្មេ
ងទៅបងទេ?

ខ៖

បើពីក្មេងគាត់ប្រាប់តើបើគាត់ប្រាប់ពីក្រុងធ្វើការហ្នឹងហើយកូនប្រាំបីប្រាំបួននា
ក់គាត់ទៅធ្វើទៅធ្វើការណាងខ្លះទៅស៊ីឈ្នួលគេខ្លះទៅគាត់មិនមានទេគ្មានអត់ដៃ
រ។

ក៖ បាទ!

ខ៖ ចាំចុងភៅទៅដើរធ្វើចុងភៅគេគាត់កាលណាគាត់ចេះស្លូចេះអីគេហៅទៅរោង
ណាអីចុងភៅអីទៅ។

ក៖ អ្វីចុះ...?

ខ៖ បានមកមួយកញ្ចប់ទៅយកមកអោយកូនហូបទាំងអស់គ្នាចឹងទៅចុះម្តាយបងវិញ
គាត់ធ្លាប់ប្រាប់អីអត់?

ខ៖ បា!

ក៖ ម្តាយបងវិញ?

ខ៖

ម្តាយខ្ញុំហ្នឹងគាត់ខាងអីទេគាត់ខាងនៅផ្ទះដាំបាយដាំអីអោយកូនចឹងទៅកូន
ច្រើនថាវិនិយាយទៅទៅណាមិនរួច។

ក៖

ប៉ុន្តែចង់និយាយថាកាលពីក្មេងគាត់ធ្លាប់ប្រាប់ពីប្រវត្តិកាលគាត់នៅក្មេងអត់?

ខ៖

ចាំនៅប្រវត្តិពីក្មេងពីក្មេងសម្រាប់គាត់ប្រាប់គាត់ថាប្រយោជន៍ប្រយោជន៍នានាអា
ពតគេប្រើគាត់អើជំនាន់អាពតលីគាត់និយាយពីជំនាន់អាពតអីហាសណាស់ទៅ
វែកដីវែកអីទៅលុបបានគាត់ថាចង់ដាប់ចង់រស់គាត់និយាយហ្នឹងឥឡូវអញ្ចាំតាំង
ពីជំនាន់អាពតអញ្ចាំពីប្រាកមិនដូចហ្នឹងឥឡូវហ្នឹងទេស្រួលគាត់និយាយចឹងដែរតើ
។

ក៖ បានបងបាន!

ខ៖ អើ...!

ក៖ អ្វី!

ខ៖ ពីកាលគាត់មុនវែកដីពីជំនាន់គាត់លីគាត់និយាយហាសណាស់។

ក៖ បានបងបាន!

ខ៖ អើម៉ែពីប្រាកហាសពីជំនាន់ណាងរកគ្នាស្រួលដែរគាត់និយាយចឹងណាស់។

ក៖ បានបងបានត្រូវ!

ខ៖ បា!

ក៖ ចឹង..?

ខ៖ គាត់និយាយប្រវត្តិគាត់ចឹង។

ក៖ ចុះបងគិតថាយាយតាខាងឪពុកបងបងស្គាល់ឈ្មោះគាត់ទេបង?

ខ៖ ស្គាល់តើ...!

ក៖ គាត់ឈ្មោះអីគេបង?

ខ៖ ទេស្គាល់តែយាយទេយាយតាគាត់ទូតណាងទៀតមិនសូវស្គាល់ទេ។

ក៖ អត់ទេយាយតាហាសយាយតាខាងឪពុកបងហាស?

ខ៖ តាទីមប៉ុនមិនដឹងថាឪពុកគាត់ណាងឈ្មោះតាអីទេ។

ក៖ ចុះយាយ?

ខ៖ យាយយ៉េត!

ក៖ ចុះ...?

ខ៖ តាទីម យាយយ៉េត។

ក៖ ចុះយាយតាខាងម្តាយវិញ?

ខ៖ ក្លាយអេងអាហ្នឹងស្គាល់ឪពុកជីតាអាគាត់ធ្លាប់នៅហ្នឹងឈ្មោះក្លាយ អេង។

ក៖ អ្វី! ប៉ុន្តែឥឡូវគាត់ស្លាប់ហើយណេះ?

ខ៖ បា! ខ្ញុំចង់អស់ហើយ។

ក៖

អ្វីបានចុះអើយាយតាខាងឪពុកគាត់អ្នកនៅណាបងនៅខាងភូមិអំពីលហ្នឹងមែ
ន?

ខ៖

កើតមកចាំខាងកើតហ្នឹងឃើញខ្ញុំធ្លាប់ឃើញគាត់នៅណាមិនដែលបានសួរគាត់ថា
នៅណា។

ក៖ អ្វីយាយតាខាងម្តាយនៅហ្នឹង?

ខ៖ ចាំនៅហ្នឹងនៅជាប់គ្នាហ្នឹង។

ក៖ បងគិតថាបងមកនៅហ្នឹងយូរនៅបង?

ខ៖

ខ្ញុំមកនៅយូរហើយតាំងមកនៅជាមួយម៉ែខ្ញុំយូរដែរហើយរហូតស្រុកកំណើតហ្នឹង
គាត់កើតខ្ញុំចេញពីពុទ្ធសាសនាមកនៅតាំងពីតូចម៉េស។

ក៖ អូបាទបង!

ខ៖ ចាំ!

ក៖

ចុះបងគិតថាធ្លាប់មានមិត្តភក្តិដែរណាដែរលក្ខណៈថាមានបងប្អូនរឺមួយក្នុង
ចៅណាដែរទៅរស់នៅក្រៅប្រទេសហាសបង?

ខ៖

ចាំមានខ្ញុំគ្មានទេមានតែនៅមាននៅតែស្រែមាននេះហ្នឹងឥឡូវរួចទៅកូរ៉េទៅ
គេអីទៅកាលណា បានទៅខ្លួនតែគេណា។

ក៖ អូប៉ុន្តែមានទេបងបងប្អូនបងអីមាន?

ខ៖ គ្មានទេមានតែសាច់ថ្លៃទៅ។

ក៖ អូ...!

ខ៖ ចាំ!

ក៖ ចុះបងគិតថាអើប្តីរបស់បងឈ្មោះអីគេបង?

ខ៖ ឈន ហួង។

ក៖ ប៉ុន្តែគាត់ធ្វើអីគេឥឡូវបង?

ខ៖ ធ្វើសំណង់ការធ្វើសំណង់ធ្វើអី។

ក៖ ទាល់តែល្ងាចបានគាត់មក?

ខ៖ ចាំ!ល្ងាចអីហោសធ្ងសំណង់ស៊ីឈ្នួលគេ។

ក៖ បាទ!

ខ៖ គាត់គ្មានស្រែគ្មានចំការយើងចេះតែទៅបើយើងមិនទៅបានអីស៊ីទៅ។

ក៖ អូបាទបង!

ខ៖ ចាំ!

ក៖ ចុះបងសព្វថ្ងៃបងកូនប៉ុន្មាននាក់ទៅបង?

ខ៖ ខ្ញុំកូនប្អូន។

ក៖ កូនប្អូននាក់នេះបងនេះ?

ខ៖ ចាំប្រុសបីស្រីមួយ!

ក៖ អូឆ្ងល់ហើយណោះបងណោះ?

ខ៖ ធំអស់ហើយអាយុទីមួយអាយុម្ភៃ។

ក៖ អូធំហើយ...?

ខ៖ ចាំទីពីរម្ភៃបងប្រាំបីទីបីបងប្រាំពៅគេដប់ឆ្នាំ។

ក៖ ចឹងមានន័យថាអើបងការតាំងពីអាយុម្ភៃ?

ខ៖ ការអាយុខ្ញុំការអាយុដប់ប្រាំពីរដប់ប្រាំបីដែរហ្នឹង។

ក៖ អូក្មេងដែរណោះបង?

ខ៖ ចាំការហ្នឹង!

ក៖

បងគិតថានៅពេលដែរការហ្នឹងបងមានចងចាំថាថ្ងៃខែដែរការអត់បងថ្ងៃ
ណាខែណា?

ខ៖ ទេភ្លេចអស់ហើយយូរហើយ។

ក៖ យូរហើយណោះ?

ខ៖ យូរហើយចាំភ្លេចដែរហ្នឹងអត់បានកត់អីទុកទេ។

ក៖

អូប៉ុន្តែនៅពេលដែរបងការហើយបងដូចជានៅទំនេរពោះសិនរឺមួយក្នុងបងមានកូ
នតែម្តង?

ខ៖ ទំនេរដែរទំនេរមានប៉ុន្មានមួយឆ្នាំពីរឆ្នាំទំនេរ។

ក៖ អូបាទបង!

ខ៖ ចាំ!

ក៖ ចុះបងគិតថាអើនៅពេលបងបងរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយប្តីបងហ្នឹង
បងជាអ្នកចិត្តចង់រៀបដោយខ្លួនឯងរឺមួយក៏ឪពុកម្តាយបងជាអ្នករៀបចំអោយ
បង?

ខ៖

យើងនៅពីក្មេងវាអូយើងចេះតែស្រឡាញ់គ្នាគិតក្នុងទៅគាត់ការអោយទៅចឹងហា
សប្រាប់ហ្នឹងប្រាប់ត្រង់។

ក៖ បានបងបាន!

ខ៖ សរសរអស់ម៉ង!

ក៖ អើអត់អីទេបង!

ខ៖ អើទៅរៀនអីចំណាស់ហ្នឹងប្រាប់អោយអស់។

ក៖ បានបង!

ខ៖ ចាំ!

ក៖ ចុះពេលហ្នឹងបងមានជំនួនទេបង?

ខ៖ ចាំ...?

ក៖ ថ្ងៃទីកង្វះហាស?

ខ៖ គិតក្នុងកាលជំនាន់ខ្ញុំហ្នឹងវាពីរបីជំនាន់ណាង។

ក៖ អូ..!

ខ៖ ចាំ!

ក៖ ប៉ុន្តែលុយថ្លៃហោសបង?

ខ៖ ចាំជំនាន់ណាងវាគិតក្នុងដៃមួយដីប្រាំបីប្រាំបួនម៉ឺនហ្នឹងមានហោស។

ក៖ អូ...!

ខ៖ ចាំ!

ក៖ ប៉ុន្តែពេលណាបងស្គាល់ប្តីបងពីមុនហើយនៅនៅតើហី...?

ខ៖ ស្គាល់តែនៅពីក្មេងៗបើផ្ទះជិតគ្នាស្គាល់ទៅ។

ក៖ អូ!

ខ៖ ចាំស្រុកជាមួយគ្នាណាង។

ក៖ អូចឹងមានន័យថា...?

ខ៖ ចាំ!

ក៖ បងមានដឹងថាប្តីបងស្រឡាញ់បងប៉ុន្មានឆ្នាំហើយ?

ខ៖ អត់ដឹងទេចេះ!

ក៖ ដល់ពេលបងចូលចូលស្តី?

ខ៖ ចាំអត់ដឹងចិត្តដែរអត់ដឹងអត់ដឹងចិត្តដូចជាអាម៉េចស្រឡាញ់គ្នាហើយ។

ក៖ អូ..!

ខ៖

ស្រឡាញ់គេគិតគេស្រឡាញ់យើងដែរបានគ្នាមកស្រឡាញ់យើងប្រាប់អោយអស់តែ
មងហាស។

ក៖ បានបង!

ខ៖ ហ្នឹងហើយត្រូវគ្នាទៅ។

ក៖ បងធ្លាប់បានរៀនពីមុនអត់បង?

ខ៖ អូកាលណាខ្ញុំរៀនបានគិតហាសម៉ែខ្ញុំក្រកូនៗច្រើន។

ក៖ អូកូនច្រើន..!

ខ៖ ប្រាំបីប្រាំបួននាក់!

ក៖ ម្តាយក្រ...?

ខ៖

ហើយខ្ញុំបងគេរៀនរលំតែគាត់ប្រើទៅលិចទៅកើតទៅគ្មានបានរៀនប៉ុន្មានទេ
ថ្នាក់ទីបីណាងជំនាន់ណាងខ្ញុំហោស។

ក៖ កាលបងរៀនរៀននៅណាសាលាថ្នាក់លើយើងហ្នឹង?

ខ៖ ចាំរៀនគ្មានបានច្រើនទេគ្មានចេះភ្លេចអស់ហើយ។

ក៖ អូ!

ខ៖ ភ្លេចអក្សរអស់ហើយខ្ញុំហោស។

ក៖ អ្វីប៉ុន្តែកាលបងរៀនបងធ្លាប់មានមិត្តភក្តិស្និទ្ធស្នាលដែរធំជាតំបន់មួយមួយគ្នាអត់បង?

ខ៖ អីត្រូវមានមានចេះតែមានហើយមកលេងទៅអីទៅ។

ក៖ ប៉ុន្តែ...?

ខ៖ ប៉ា!

ក៖ ឥឡូវ...?

ខ៖ ជំនាន់ណាងដើរដើរ។

ក៖ ដើរទៅរៀន?

ខ៖ ប៉ាអត់មានកង់មានអីទេដើរទេ។

ក៖ ចុះឥឡូវគាត់ទៅណាអស់ទៅ?

ខ៖ ហៅទៅរៀនគេនៅឆ្ងាយៗទៅមិត្តភក្តិគេនៅអីណានៅណាឃើងនៅថ្មគោលទៅនៅអណ្តូងស្វាយទៅ នៅព្រែកស្វាយទៅដឹងណាទេឥឡូវវាបែកអស់ទៅ។

ក៖ បានបង!

ខ៖ ប៉ា!

ក៖ បាន!

ខ៖ នៅរៀនចឹង!

ក៖ ចុះ...?

ខ៖ នៅហ្នឹងទៅ!

ក៖ បានបងចុះបងគិតថាអើចឹងបងធ្លាប់ធ្វើស្រែចំការណោះបងណោះ?

ខ៖ ស្រែចំការហ្នឹងឥឡូវអត់មានទេគាត់ដល់ពេលកូននេះអស់ទៅចែកគ្នាគ្មានបានទេឥឡូវអត់ទាំងស្រូវអីទៀតធ្វើផ្ទះធ្វើអីបន្តិចបន្តួចស្រែមុនបានធ្វើចំការដាំដំណាំផ្ទះអីឥឡូវគ្មានទេអស់ហើយចែកកូនចែកអីអស់។

ក៖ អ្វីតែពីមុនបងចេះបងធ្វើមែន?

ខ៖ ហ្នឹងហើយតិចតួចហ្នឹងធ្វើទៅ។

ក៖ អ្វីបងគិតថាកាលពីក្មេងទាល់ឥឡូវបងធ្លាប់ធ្វើការងារអីគេនៅក្នុងជីវិតបងទៅ?

ខ៖ ខ្ញុំពីក្មេងមកគ្មានទេមានតែរោងចក្រទៅអីទៅហ្នឹងធ្វើតែរោងចក្រទៅ។

ក៖ បងធ្លាប់ធ្វើការរោងចក្រដែរ?

ខ៖ ប៉ាធ្វើសំណង់ហ្នឹងខ្ញុំទៅសព្វ។

ក៖ នៅណានៅកំពង់ចាមហ្នឹងមែន?

ខ៖ ប៉ា!ខ្ញុំធ្វើដែរតើពីក្រមុំឡើងខ្ញុំទៅធ្វើណាងប្រវត្តិគ្មានបានទៅធ្វើអីហ្នឹងគេទេយើងរៀនមិនបានជ្រៅជ្រះហ្នឹងគេ។

ក៖ អ្វីបានបងត្រូវ!

ខ៖ អើបើជ្រៅជ្រះហ្នឹងគេទៅយើងចេះតែបានអើយើងបងប្អូនច្រើនមានបានរៀនអីណាច្រើន។

ក៖ បានបងត្រូវ?

ខ៖ អើអត់មានច្រើនទេ។

ក៖ ចុះ...?

ខ៖ ព្រោះគាត់ទីទាល់ក្រឡីពុកឈឺផងអីផង។

ក៖ បានចុះបងគិតថាសម្រាប់ដូចជាអើបងធ្លាប់ចិញ្ចឹមសត្វពីមុនទេបង?

ខ៖ ប៉ា!

ក៖ ចិញ្ចឹមមាន ចិញ្ចឹមទា?

ខ៖ ចិញ្ចឹមជ្រូក មាន ទាមិនសូវ។

ក៖ គោ ក្របី?

ខ៖ ចាំគោតិរឋីទៅជ្រកគោតិរឋីទៅជ្រកនោះចិញ្ចឹមភិចទៅអើចិញ្ចឹមបានតែមួយអី គ្រាន់ថាចិញ្ចឹមជីវិតយើងនិយាយពីជំនាន់ណាចិញ្ចឹម។

ក៖ បានបងបាទ!

ខ៖ អើ!

ក៖ ចុះបងធ្លាប់លក់ដូរអត់បង?

ខ៖ លក់ដាបន្លែចឹងបានចឹងទៅលក់ចឹង។

ក៖ អូ!

ខ៖ ចាំលក់ដូរលក់អីដែររបន្លែដាំស្ពៃដាំត្រកួនបឹងណោះ។

ក៖ បានបងបាទ!

ខ៖ ចាំ!

ក៖ ចុះបងគិតថាសម្រាប់ដូចជាម្ហូបអីដែររបងហូបដែររបងចូលចិត្តហូបបង?

ខ៖ ម្ហូបស្រែយើងពិបាកឆ្លើយម្ហូបព្រលិត

ម្ហូបអីចឹងទៅស្លទៅបឹងទៅចំការចឹងទៅមកវិញចេះទៅត្រកួនមក

ស្លម្ហូបមិនដឹងធ្វើអី។

ក៖ អូ!

ខ៖ ទៅអញ្ជាក់ត្រីអញ្ជាក់អីពីបឹងហ្នឹងមក។

ក៖ បាទ!

ខ៖ គ្មានលុយទិញយើងអញ្ជាក់ទៅជំនាន់ណា។

ក៖ បាទៗ...!

ខ៖

អើធ្វើផ្ទះមួយអញ្ជាក់កំពិសចាំក្នុងជំនាន់ណាមានអីផ្ទះចឹងមួយទៅយកទៅរុញ មកបានកំពិសបេះបន្លែបេះអីយកពីបឹងមកស្លម៉ង។

ក៖ យើងទៅណាទៅបឹងហោសបង?

ខ៖ ហ្នឹងបឹងហ្នឹង!

ក៖ អូ!

ខ៖ អាហ្នឹងជំនាន់ប្រវត្តិនៅពីក្មេងៗស្ទើរៗហាសណាស់។

ក៖ បានបងបាទ!

ខ៖ លែងចុះហើយឥឡូវរាយបានស៊ីហើយ។

ក៖ រាយម៉ងអីហី...?

ខ៖ ចាំរាយមានតែប៉ុណ្ណឹង។

ក៖ អូចុះបងគិតថាកាលពីក្មេងបងធ្លាប់លេងល្បែងប្រជាប្រិយអីទេបង?

ខ៖ ចាំ!

ក៖ ដូចលក្ខណៈបោះអង្កញ ចោលល្បួង លាក់កន្សែង?

ខ៖

ចាំលេងទាញលេងដណ្តើមស្លឹកឈើពីក្មេងចូលចិត្តហាសចាំខែភ្លឺមួយយប់ឡើងចូល ចិត្តហាស។

ក៖ ភាគច្រើនលេងអីណាបង?

ខ៖ ចាំ?

ក៖ ភាគច្រើននៅលេង?

ខ៖ ហ្នឹងនៅហ្នឹងវាស្រែហ្នឹងនៅពីក្មេងៗហ្នឹងរៀនខែភ្លឺហ្នឹងលេង

ទាញព្រាកទៅអើលេងចូលចិត្តតើទាញព្រាកទៅនៅក្មេងៗ។

ក៖ បានបងបាទ!

ខ៖ ចាំ!

ក៖ ចុះបងគិតថាអើបងចេះច្រៀងអត់បង?

ខ៖ ចេះច្រៀងដែរអត់ចេះច្រៀងទេបើទៅបឹងអីចេះតែច្រៀងលេងភិចៗ។

ក៖ អូ!

ខ៖ ចាំគ្មានចេះច្រៀងចេះអីទេ។

ក៖ បាទ!

ខ៖ មិនដែរទៅច្រៀងអីទេ។

ក៖

ចុះបងគិតថាអើកាលពីដូចជាបងមាននរណាគេមួយនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារបងរឺមួយក៏មិត្តភក្តិអីបងប្អូនអីដែរចេះលេងឧបករណ៍ភ្លេងទេបងដូចភ្លេងខ្មែរភ្លេងសៀម?

ខ៖

ចាំហ្នែដូចជាគ្មានទេលេងហ្នឹងហោសមានដូចជាធ្វើការសំណង់អាហ្នឹងមានតែម៉ង

ក៖ ចឹងណេះបង?

ខ៖ ចាំធ្វើការគ្មានបាន។

ក៖ ចុះអើផ្ទះរបស់បងមានលក្ខណៈបែបណាទៅបង?

ខ៖ ផ្ទះ!

ក៖ តាំងពីក្មេងរហូតដល់ឥឡូវអីចឹងហាស?

ខ៖ អូពីក្មេងមកវាត់ពីក្មេងហោស។

ក៖ បាទ!

ខ៖ ពីក្មេងមកផ្ទះភាគធ្វើតូចដែរហ្នឹងប្អូនម៉ែក្រប្រាំម៉ែក្រធ្វើប្រកស្បូវ។

ក៖ អូ!

ខ៖ ចាំ!

ក៖ បាទបង!

ខ៖ ចាំប្រកស្បូវ!

ក៖ ដល់ពេលផ្ទះឥឡូវ...?

ខ៖ ដល់ពេលឥឡូវវាប្រកដែក។

ក៖ អូ...!

ខ៖ ត្រឹមដែកទេអត់មានក្បឿងអីគេទេខ្ញុំហោស។

ក៖ បាទបងបាទ!

ខ៖ ចាំ!

ក៖ ចុះ...?

ខ៖ អាហ្នឹងខ្ញុំប្រាប់ត្រង់ហើយ។

ក៖ ផ្ទះរបស់បងនរណាគេជាអ្នកជួសជុលសាងសងបង?

ខ៖ គ្រួសារខ្លួនឯងហ្នឹងធ្វើទៅប្រឹងទៅរកទៅមកខ្លីគេខ្លះទៅលីដាខ្លះទៅ។

ក៖ បាទប៉ុន្តែ...?

ខ៖ ប្រាប់ត្រង់តែម៉ង!

ក៖ បាទ!

ខ៖ អើ...!

ក៖ ប៉ុន្តែបងគិតថា...?

ខ៖ រកនេះរកនោះហ្នឹងគេទៅមកខ្លីគេយកមកធ្វើខ្លះហែអត់រៀចទេប្រាប់។

ក៖ ឈប់រៀចហើយណេះ?

ខ៖ ចាំអត់រៀចទេ។

ក៖ ចុះបងគិតថាមាននរណាគេមួយនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារបងចេះធ្វើទេបង?

ខ៖ ប្តីខ្ញុំភាគធ្វើដែរខ្លះដែរប្តីខ្ញុំហ្នឹង។

ក៖ ប្តីបងចេះធ្វើផ្ទះដែរណេះ?

ខ៖ ចាំធ្វើ...!

ក៖ អូ!

ខ៖

សំណង់វាធម្មតាវាចេះរៀបនេះរៀននោះទៅចាក់ជើងសសរខ្លួនឯងចឹងទៅណាស់។

ក៖ បាទបងបាទ!

ខ៖ ចាំ!

ក៖ ចុះបងគិតថាអើជំនាញអីដែរបងចេះស្នាក់ជំនាញបង?

ខ៖ ប្តីហើយក៏ខ្ញុំ?

ក៖ បង!

ខ៖ ខ្ញុំហ្នឹង...?

ក៖ បាទ!

ខ៖ អ្វីជំនាញខ្ញុំជំនាញហ្នឹងវាចេះធ្វើការយើងស្រែចំការពិបាកណាស់មានបានត្រីប្តីទៅ
រកត្រីមកយើងទៅលក់ទៅថានេះបើយើងទៅរកធ្វើសំណង់ធ្វើអីធ្វើការរោងចក្រអី
ចឹងទៅណាស់ពីនៅពីកូនមួយកូនពីរចឹងហាស។

ក៖ អ្វីបានបងបាន!

ខ៖ បា!

ក៖ ចុះបងគិតថា...?

ខ៖ ដល់ពេលឥឡូវនៅផ្ទះសុទ្ធ។

ក៖ អើនៅផ្ទះ?

ខ៖ បា!

ក៖ ប៉ុន្តែឪពុកម្តាយបងធ្លាប់បង្រៀនពីជំនាញអីទៅបងទេបង?

ខ៖

គាត់ដែរបង្រៀនស្តីទេគាត់អោយយើងរៀនដែរប៉ុន្តែតែជំនាន់ណាងយើងខ្ញុំរៀនវាមិន
ដូចចេះបងប្អូនច្រើនពេក។

ក៖ អ្វីបានបងបាន!

ខ៖ បា រៀនវាមិនចេះទេទាល់តែច្រើនពេកកាលណាគាត់អត់ហាស។

ក៖ បានបង!

ខ៖

គាត់អោយយើងទៅរកនេះទៅរកនោះទៅធ្វើការធ្វើអីទៅរៀនបានមិនបានច្រើន
ទេ។

ក៖ អូ!

ខ៖

ចឹងបានស្តាយឥឡូវគេរៀនបានច្រើននឹកស្តាយនឹកឃើញអោយតែកូននៅចង់រៀន
ចង់។

ក៖

អ្វីចាំបន្តិចបងគិតថាអើសម្រាប់ដូចជាបងអាចប្រាប់ការលំបាករបស់បងកាំង
ពីក្មេងហាស?

ខ៖

ប៉ុន្តែពិបាកហ្នឹងពិបាករហូតហើយខ្ញុំមិនដែលស្រួលទេមិនដែលស្រណុកអីទេទៅធ្វើ
ការយើងមិនចេះហ្នឹងគេធ្វើស្រែធ្វើចំការរៀងពិបាកណាស់ពិបាកខ្លាំងដែរ។

ក៖ ចឹងហោស?

ខ៖

ប៉ុន្តែពិបាកមានដែរទៅធ្វើទៅកែអីហ្នឹងគេណាទេខ្ញុំគេហ្នឹងហ្នឹងហើយប្រាប់ត្រង់បា!

ក៖ បានបង!

ខ៖

តែប្តីកើតតែមានប្រពន្ធមានប្តីមកធ្វើការទៅស៊ីឈ្នួលគេចឹងទៅសំណង់ទៅអីទៅ
មានតែប៉ុណ្ណឹង។

ក៖ បានបងបាន!

ខ៖ បា អត់មានទៅរកស៊ីអីវាគ្មានទាំងទៅរកអីស្រែចំការបន្តិច។

ក៖

បានចុះបងគិតថានៅពេលដែលបងចាប់ដៃគូជាមួយអើចាប់ដៃជាមួយប្តីបងដំ
បូងហាស?

ខ៖ បា!

ក៖ ពេលហ្នឹង...!

ខ៖ ដំបូងមក!

ក៖ បាន!

ខ៖

ចាប់មកខ្ញុំធ្វើរោងចក្រទៅបានគិតគូរមករោងចក្ររួចប្តីនោះប្តីធ្វើសំណង់ចឹង
ទៅ។

ក៖ អូ...!

ខ៖ ខ្ញុំគេរហូតនិយាយទៅ។

ក៖ បាទបងបាទ!

ខ៖ គ្មានទៅកើតមកបានធ្វើអីទេ?

ក៖ អូ!

ខ៖ ចាំ!

ក៖ ចុះបងគិតថាអើពេលណាដែលបងគិតថាបងស្រួលហើយបង?

ខ៖

ដឹងពេលណាទេឥឡូវចេះដែលបានកូនធ្វើការខ្លះទៅស៊ីឈ្នួលគេខ្លះចឹងទៅអោយខ្លះ
ដែលមួយរយពីររយទៅតិចតួចអើគ្រាន់ចាយដែរកូន។

ក៖ អូ...!

ខ៖ ចាំ!

ក៖ ចឹងមានន័យថាអើកូនរបស់បងធ្វើការទាំងអស់គ្នាដែលហោសបង?

ខ៖ ចាំធ្វើទេនៅរៀនពីររៀនរាល់ថ្ងៃហោស។

ក៖ ប៉ុន្តែឥឡូវធូរហើយនេះបងរៀនធូរជាងមុនហើយនេះ?

ខ៖ ធូររាល់ថ្ងៃគ្រាន់បើជាងមុនគឺចាំមិនទៅថានេះទេ?

ក៖ ដោយសារកូន...?

ខ៖ ចាំកូនរាជ់ទៅវាចេះជួយរកចឹងខ្លះទៅណាស់។

ក៖ អូ..!

ខ៖ ចាំ!

ក៖ ចុះអើបងគិតថាដូចជាពេលណាដែលបងចាប់ផ្តើមសប្បាយអើ?

ខ៖ ចាំ!

ក៖ បងប្អូន?

ខ៖ ចាំភ្នំបីណូចឹងទៅចូលឆ្នាំទៅសប្បាយ។

ក៖ បាទបងបាទ!

ខ៖ ចាំ!

ក៖

ចុះបងគិតថាអើដូចជាបងកាលនៅរៀនបងធ្លាប់មានក្តីស្រមៃថាធំឡើងបងចង់
ធ្វើអីមួយទេបង?

ខ៖ កាលពីរៀនណាសម័យចង់ធ្វើអី?

ក៖ អូ!

ខ៖ ដឹងថារៀនកាលណាបងប្អូនច្រើនដឹងថារៀនអត់ចូលខ្ញុំច្រើន។

ក៖ ម៉េចចឹង...?

ខ៖ កាលណាបងគេកាលជំនាន់ណាដូចឪពុកឈឺផងអីផងណោះ។

ក៖ បាទ!

ខ៖ អត់ចូលទេគាត់ឡើងឈាមកាលណាគាត់ខ្ញុំនៅរៀននេះដែរគាត់។

ក៖ អូ..!

ខ៖ រៀនអត់សូវច្រើនបានត្រឹមថ្នាក់ទីបួនណាជំនាន់ណាបងកាលណាហោស។

ក៖ ចឹងណោះបងណោះ?

ខ៖ ចាំ!

ក៖ អូ!

ខ៖ រៀនអត់ចេះ!

ក៖ ចឹងបងមានគិតថាអ្វីបងស្រមៃចង់ធ្វើអីមួយ?

ខ៖

អើជំនាន់ណាមិនទាន់នឹកឃើញថាស្រមៃធ្វើទេដឹងតែថាម៉េអោយទៅរៀនមែន
ផ្សេង។

ក៖ អើ!

ខ៖ មានប្រារម្ភចឹងទេពីរយបីរយជំនាន់ណាពីរយបីរយដូចភ្នំភ្នំហើយ។

ក៖ អូ!

ខ៖ ពីរយបីរយ!

ក៖ ចុះបើសិនជាចង់អោយបងផ្តេផ្តាំទៅកូនចៅជំនាន់ក្រោយៗវិញ?

ខ៖
ចាំអោយជំនាន់ក្រោយអោយក្មេងអោយគេជួយមកអោយរៀនមានសាលារៀនសាលាអីអោយកូនរៀនចេះដឹងចងហាស។
ក៖ បានបងបាន!
ខ៖ យើងល្ងង់អោយកូនចេះដឹងឥឡូវហ្នឹង។
ក៖ អូ...!
ខ៖
ប៉ុន្តែយើងរៀនចេះដឹងយើងមានលុយបើយើងគ្មានលុយទៅណាច្បាស់គ្មានសាលាឥឡូវសុទ្ធតែលុយដែរណាង។
ក៖ ត្រូវបងត្រូវ!
ខ៖ ចាំរៀនក្នុងរៀនអីលុយ។
ក៖ អូ...!
ខ៖
យើងរកមិនបានដែរអាខ្លះណាបានទៅក្មេងឥឡូវបានទៅមួយពាន់ពីរពាន់ទៅយកទៅអោយត្រូវ។
ក៖ អូបានបង!
ខ៖ ចាំជំនាន់ហ្នឹងរៀនយកលុយគេរៀនក្នុង។
ក៖ បាន!
ខ៖
បើថាតាមរៀនដំណើរតែគ្រូហ្នឹងគ្មានចេះទេរៀនមិនចេះទេឥឡូវខ្លាំងខ្លាំងរៀនក្នុង។
ក៖ បាន!
ខ៖ មួយម៉ោងមួយពាន់ៗ។
ក៖ អូ!
ខ៖ ចាំយើងរកចឹង!
ក៖
ចុះអើបងគិតថាបើសិនជាលក្ខណៈថាចង់អោយកូនបងជឿសរៀងអីវិញហាស?
ខ៖ ចាំចង់អោយជឿសដែរចង់អោយ។
ក៖ ជឿសរៀងពីអំពើអីខ្លះទៅបង?
ខ៖ ចង់ថាធំទៅអោយវាចេះដឹងទៅវាទៅប្រទេសគេទៅអីចឹងហាសចង់ដែរតើ..!
ក៖ បានបងបាន!
ខ៖ ចាំអោយទៅប្រទេសគេឃើញគេរកមកបានលុយច្រើនៗ។
ក៖ បានបងបាន!
ខ៖ ចាំរៀនក្នុងរៀនអីឥឡូវឃើញគេរៀនបានច្រើនហាស។
ក៖ ហើយគេទៅគេរកបានប្រាក់ខែច្រើនណោះបង?
ខ៖ ចាំបានច្រើនណាស់នៅហ្នឹងអត់បានទេនៅហ្នឹងហោស។
ក៖ អូបាន!
ខ៖ តែយើងឪពុកម្តាយវាអន់ហើយចង់អោយកូនចឹងដែររាល់ថ្ងៃនេះ។
ក៖ ត្រូវបងត្រូវ!
ខ៖
ចាំចង់អោយវារៀនអោយវាចេះជ្រៅជ្រះទៅវាបានទៅប្រទេសគេបានលុយច្រើនណាស់។
ក៖ បានត្រូវ!
ខ៖ ប្រទេសយើងអត់ទេនៅតែសំណង់ហ្នឹង។
ក៖ អូចុះបងមានអីដែរចង់ផ្តេផ្តាំផ្សេងទៀតទេបង?
ខ៖ ផ្តេផ្តាំអីទេដូចអស់ហើយ។
ក៖ អស់ហើយណោះបងណោះ?
ខ៖
ចាំអោយកូនចៅជំនាន់ក្រោយវាអោយវាអោយគេជួយយើងអោយជួយកូនអោយរៀនមិនអោយអស់លុយមើល។
ក៖ អូ...!

ខ៖ ប៉ា!អង្គការកេហ្គីងជួយផងមើល។
ក៖ បានបងបាទ!
ខ៖ ប៉ា!
ក៖ ចឹងជាចុងក្រោយ!
ខ៖ ប៉ា!
ក៖ ខ្ញុំអរគុណច្រើនបងដើម្បី?
ខ៖ ប៉ាដឹងថាម៉េចទេមានតែប៉ុណ្ណឹង។
ក៖
បានចឹងជាចុងក្រោយខ្ញុំអរគុណច្រើនបងដែរបានអោយខ្ញុំពិភាក្សាជាមួយបង។
ខ៖ ប៉ា!
ក៖ ទាក់ទងពីប្រវត្តិរបស់បងចឹងហាស?
ខ៖ ប៉ា!
ក៖
ចឹងខ្ញុំហ្នឹងដាក់ការសម្ភាសរបស់បងទាំងអស់ហ្នឹងទៅក្នុងវេបសាយសាលាដើម្បីកុំ
កល់ទុកអោយកូនចៅជំនាន់ក្រោយ?
ខ៖ ប៉ា!
ក៖ របស់បងបានស្គាល់បា?
ខ៖ ប៉ា!
ក៖ ចឹង..?
ខ៖ ប៉ាអោយកូនវាចេះដឹងម៉ែទៅ។
ក៖ បានចឹងអរគុណច្រើនបង។
ខ៖
ម៉ែវាល្ងង់ហើយតែបើកូនជំនាន់ឥឡូវនេះអោយវាចេះបានទៅប្រទេសគេខ្ញុំចង់តែ
ចឹងហាស។
ក៖ ចឹងណោះបងណោះ?
ខ៖ ប៉ាមកប្រទេសគេជួយមកទៅរៀនដល់ប្រទេសគេធូរហោស។
ក៖ ដើម្បីអោយជីវភាពយើងស្រួល?
ខ៖ ប៉ាខ្ញុំចង់ចឹងតើរាល់ថ្ងៃអោយតែកូនឃើញគេទៅធ្វេចគ្រប់គ្នា។
ក៖ បានបងបាទ!
ខ៖ ប៉ា!
ក៖ ត្រូវបានចឹងអរគុណច្រើនណាស់បងណា?
ខ៖ ប៉ាៗ...!